

Colorful People

Kapela, co zpívá v pěti jazycích

Colorful People jsou tříčlenná česko-slovenská, přesněji budějovicko-trenčínská hudební formace, která se orientuje na žánr ve střední Evropě poněkud neobvyklý, na brazilskou hudbu. A protože víme, že v největší latinskoamerické zemi existuje několik desítek hudebních stylů, měli bychom upřesnit, že se orientují na choro. „To je hudební styl, který vznikl v 19. století v Rio de Janeiru a podobně jako pozdější bossa-nova byl hudbou místní střední třídy,“ vysvětluje vokalistka Lenka Novotná.

TEXT: JOSEF VLČEK

Prý jste se vy – Češka a dva Slováci – poprvé potkali v Praze na takzvané Ježkárně.

Přesně tak. Já jsem tam dělala zpěv, Juraj Holoda akustickou kytaru a Dušan Marko jazzový zpěv.

Odtud vede k brazilské hudbě dost daleká cesta. Jak jste se k tak v Česku netypickému druhu hudby dostali?

Můj přítel Juraj Holoda měl vždycky tendenci někam cestovat. Když jsme v roce 2012 končili na Konzervatoři Jaroslava Ježka, přišel s tím, že by chtěl jet do Brazílie. Možná to souviselo s tím, že už na škole jsme rádi poslouchali brazilskou hudbu. Nakonec se nám to splnilo přes brazilskou ambasádu v Bratislavě. Shodou okolností tam pracovala paní, která se znala s ředitelem Escola de Choro Raphael Rabello v Riu. A díky ní jsme se tam dostali.

A vy jste se tam učili jenom choro?

Většinou. Ale seznamovali jsme se taky s forró, pagode, capoeirou a dalšími styly. V Brazílii co region, to jiný druh hudby. Ale choro je jedním ze základních, a tím pádem i nejdůležitějších brazilských stylů. Z něj vyrostla bossa-nova a samba. Byli jsme tam s jednou přestávkou celých pět měsíců v letech 2012 a 2013. Studovali jsme hru na perkuse a Juraj se učil na sedmistrunnou španělskou kytaru, která je pro ten žánr strašně důležitá. Poprvé se tam dozvěděl, že musí mít dlouhé nehty. „Když chceš hrát choro, musíš mít hodně ostrý zvuk a na to musíš mít dlouhé a klidně i nalakované nehty,“ radili mu. Dodržuje to dodneška.

To jste ještě nebyli Colorful People?

Základ jsme tvořili já a Juraj už na škole, Dušan se k nám přidal o rok později. Takže to byla jen otázka jména. Když opomenou projekty, které jsme dělali na škole, tak naší první velkou hudební praxí pod hlavičkou Colorful People bylo hraní na zaoceánských parnicích.

Cestovali jsme po celém světě. Od Kari-biku po Špicberky nebo až do Singapur.

Jaké je hrát na takovém zaoceánském parníku?

Tady na pevné zemi máme zhruba sto různých koncertů měsíčně. Kluby, festivaly, soukromé party. Tam to byl jeden koncert denně po celé tři měsíce. Na jednu stranu mě to tam bavilo, na druhou mě štvalo, že nemám skoro žádné svoje soukromí jinde než ve své kajutě. A ta je na každé lodi malá a bez denního světla. Ale co se hraní týče, vystupovali jsme na různých místech. Měli jsme velké koncerty v lodním divadle, jindy jsme hráli lounge music v některém z klubů nebo barů. Mohli jsme hrát, co chceme. A co si budeme povídat, každé hraní je zdokonalování. Klidně bych se tam vrátila, hlavně v obdobích, kdy je tady v Čechách hluch.

Dušan Marko, to je známé jméno i mimo Colorful People.

Zpěvák ze Support Lesbiens?

Ano, ten. Rozdíl je v tom, že v Support Lesbiens je hlavním zpěvákem, zatímco v Colorful People jsem sólovou zpěvačkou zase já. To říkám jen z legrace, samozřejmě. Dušan je s námi od roku 2014. Snažíme se vystupovat v triu, myslím, že je to zvukově bohatší a pestřejší, ale občas se stane, že Dušan někde vystupuje se Supporty. Teď jsme objevili jednu angolskou zpěvačku, která si říká Anita Incognito a žije v Praze, a ta by mohla občas za Dušana zaskakovat.

V průběhu posledních dvou let to vypadá, že se sound vaší kapely mění. Dřív to vypadalo, že dominujete vy jako sólová zpěvačka, ale teď se zdá, že působíte víc jako vyrovnaný vokální soubor.

Čím dál víc se snažíme zpívat všichni. Akustická kytara a cajon, který používáme, umožňují, aby co nejvíc vynikly naše hlasy. Ostatně, když jsme tuhle hráli v Doupěti, slyšel nás anglický producent, který dělal s Mirem Žbirkou, a radil nám, že bychom naše vokály měli ještě posílit, že bychom na nich mohli ještě víc postavit náš zvuk. Já mu rozumím, protože vím, že umíme se zpěvem pracovat, stejně naše písně cítíme, stejně dáváme vibrata, a navíc naše hlasy hezky sedí dohromady.

A co jiná latina?

Láká mě kubánská hudba. Líbí se mi ale i reggae, a dokonce reggaeton.

Tenhle portorikánský styl je ovšem dost často spojený s rapem. Colorful People jsou soubor, který asi většina těch, kdo vás viděli někde v klubu, považuje spíš za jemný a lyrický, možná i melancholický.

Ono to záleží na akci. Na ty větší festivaly jako Rock For People si vybíráme jinou, energičtější hudbu. Jinak by tam lidi při nás usnuli. Repertoáru máme dost, klidně můžeme hrát i lounge music jako na těch lodích.

Na deskách vám toho ale vyšlo jen málo, že?

Když jsme se vrátili z Brazílie, tak jsme

Foto: Petr Hrubec

udělali jednu desku brazilských písní. Jmenovala se Brazilian Dream. Kromě jedné skladby byla celá v portugalštině. A loni jsme přidali podobnou šestipísníkovou desku Reflections, Vol. 1. Ta je zase celá v angličtině.

Dají se ty vaše latinské věci dělat v češtině?

Ale ano. Hlavně melancholictější skladby. Ve studiu Doupě jsme natočili zatím ještě nevydané album 12–12–12 a tam jsem přetextovala pár latinských věcí do češtiny a slovenštiny. Zbytek kapely z těch předělavků ale moc nadšený nebyl. Tohle bývala praxe v sedmdesátých nebo osmdesátých letech, ke které se nechtěli hlásit. Americké hity s českými texty, to jim na tehdejší době vadilo. Takže teď už píšeme české a slovenské texty k našim původním písním. A sním o tom, že je někdy natočíme v Sonu.

Myslíte, že tudy vede cesta?

Zpíváme v pěti jazycích – česky, slovensky, portugalsky, španělsky a anglicky. A právě ta čeština mě hodně láká, nejvíc ze všech. Ráda bych se právě v našich nových písních vrátila zpátky k české kultuře. Chtěla bych spojit české texty dohromady s tím, co jsem nasála v zahraničí. Nechat tam češtinu a přitom udělat písním exotický zvuk. Tohle uměla třeba Zuzana Navarová, jeden z mých vzorů.

Koho ještě považujete za své vzory?

Elis Regina, Maria Bethania, Caetano Veloso... Já jsem se asi měla narodit v Brazílii.

Vraťme se k té češtině. Představa češtiny s latinskými rytmy vypadá zajímavě. Takže vy jste teď v Colorful People dominující textařka?

Dalo by se to tak říct. Předtím jsem psala v angličtině, a když si na ni zvyknete, přejít z ní na český jazyk není jednoduché. Někdy je to oříšek. Copak o to, slovní zásobu člověk má, ale najít ty správné obraty, aby to nebylo ani příliš jednoduché, ani blbě a primitivní, to není legrace. Zvlášť když si přitom ráda hraju se zvukem a rytmem jazyka, což někdy svádí ke krkolomnosti. Kdo předtím dělal s angličtinou, tak ví, o čem je to v ní snazší. Zvlášť když obvykle nejdřív píšu melodii, groove nebo harmonii a až potom píšu text. Ale je to výzva!

Nezdá se vám, že se jako kapela tak trochu uzavíráte do sebe?

Naopak, milujeme hosty a rozšířené sestavy. Baví nás dělat s dalšími lidmi. Líbí se nám, když je díky nim každý koncert jiný. Všechno, co obohacuje náš zvuk, další hlas, další perkuse, to všechno je vítáno. Rádi experimentujeme. ☑